

bontakozik ki” (Christian Schütz: A keresztény szellemiség lexikona, „hűség” szócikk).

A testi-lelki-szellemi találkozásaink akkor válnak erőforrássá a házasságban, ha az együttléteink nem felszínesek, ha személyiségünk egészét, vagyis lelkünket, szellemünket, testi mivoltunkat egyaránt bedobjuk, aktivizáljuk, egészen jelen vagyunk a másik számára. Az igazi kapcsolatban hihetetlenül fontos valóban jelen lenni egymás számára, ez akkor is erőforrássá válik, ha a nehézségeinkben, a vitáinkban találkozunk. A folyamatos és intenzív párbeszéd figyelemmel és kellő leleménnyel folyamatosan fenntartható és fenntartandó a kapcsolat sivatagosabb idején is, sőt különösen akkor.

A találkozásainkban a legátfogóbbak a szerelmes, testi találkozásaink, ahol a személyiségünk minden eleme jelen kell legyen. Nagyon fontos azt tudatosítani, hogy a gyengédség pillanatnyi gesztusaiban benne van az összes addigi találkozásunk az első alkalomtól az adott pillanattig. Ez is erőforrás lehet a jelenlétben élő, az élményeit feldolgozó, életet építő ember számára.

Egymás segítése, az egymással való törődés nap mint nap mindkettőnkre feltölt, erősít, alapvető biztonságot ad az életünkben. Egymás inspirálása is folyamatos, illetve akár akarjuk, akár nem, folyamatosan kihívást jelentünk egymás számára. A kapcsolatunk e kihívások közepette a hűség ereje által él egyre erősebben és távlatosabban. Kölcsonösen gondoskodó, fenntartó, megtartó, életadó szeretettel kell hogy szeressük egymást. A gondoskodó szeretet: fizikai gondoskodást és gondúzást egyaránt jelent; a megtartó, fenntartó szeretetben segítelek, hogy az erődöt megőrizzed, fizikai, szellemi, lelki téren egyaránt; az életadó szeretet két dolgot jelent egyszerre: életet adok, vagyis akarom, hogy élj, vagyis akarom, hogy önmagad legyél, másrészt akarom azt is, hogy az életed növekedjen, telítődjön személyiséged mindhárom elemében. Ez a kölcsönös egymás felé irányuló szeretetteli akarat a házasságunk, kapcsolatunk lényege.

Mindez egy ideál, tökéletes házasságot keveset látnak maguk előtt a házasságra készülő – vagy az elől menekülő – fiatalok. Mégis óriási szükség van arra, hogy ezeket az alapvető tényezőket, amik a kiegyensúlyozott és növekedésre kész házasságokat jellemzik, megismerje minden házasság előtt álló, arra készülő nemzedék. A pozitív – és nem a tökéletesnek tűnő – minták persze sokat segítenek...

(folytatjuk)

forrás: Magyar Hírlap, 2025. február

KORPONAI ERZSÉBET

MI A VALÓSÁG?

Fogalmunk sincs. Amit annak hiszek, ami a tudatomban van? Hajlok arra, hogy higgyek a kvantummechanikának: azt látom, amit észlelek, pedig az észlelésem már meg is változtatta, ezért nem hihetem, hogy valóságos az észlelésem. Legalábbis nálam ez alapprogramozás, ilyennek születtem. A lételemem a kérdés: miért és miért ne? Gyerekkoromban volt egy szovjet rajzfilmsorozat, az volt a címe, „Mindent tudni akarok”. Ma is látom a kezdő kockákat. Sokszor elmondtam már ezt a mondatot életem folyamán, mentem ezután a vágy után és ez egyre „rosszabb” lett, minél többet tudok, annál bizonytalanabb vagyok és még többet akarok tudni, még bizonytalanabb vagyok... vég nélkül.

Valóságnak vélt dolgainkat hitrendszerünk szövevénye alakítja. Ezek egymásba fonódnak, támogatják egymást és ettől olyan szabályozottnak, egységesnek kinéző rendszerek lesznek. Vannak egyéni, családi, nemzeti, földrészenkénti stb. és végül emberi hitrendszerünk. Mindegyiknek a lényege, hogy valamit, amire az elménk rájön, megteremt, azt kívülre helyezünk, önálló létet adunk neki, projektáljuk, majd objektív valóságként megengedjük, hogy meghatározza az életünket. A teremtő maga fölé helyezi a teremtését és úgy csinál, mintha egy nálánál nagyobb törvényszerűségnek engedelmessé, amin nem lehet változtatni. Elég hülyén hangzik, de nézzünk példákat.

Valaha azt hittük, a Föld lapos és az univerzum, tét a világ közepe, ekörül forog minden. Ez volt az alaphiedelem, majd erre épült egy egész csillagászati rendszer, mert az alapfeltételezés szerinti tapasztalatokkal támasztottuk alá. Vagy azt hittük, hogy ami fizikai, az téren át mozog az időben, és létrejött egy egész mechanikus fizikatudomány. És ezek a rendszerek működtek meghatározták az életünket, tét részben ma is működnek, csak ma már nem mondjuk kizárólagosnak. Vagyis a kiindulási hiedelem határozta meg a vizsgálatok irányát, és ezek eleve meghatározott eredményei igazolták az alaphiedelmünket. És mindent, ami ellentmondott ennek az alaphiedelemnek, azt elvetettünk.

Ahogy egyre többet tudtunk a világról, ezek a keretek szűknek bizonyultak, elkezdtük tágítani a határokat. Az első, általános alaphiedelem-tagadókat eretnekként, örültként megbélyegeztük. És ez így megy ma is, mert nemcsak az univerzumunk tágul, hanem a tudatunk is vele. Újabb hiedelmek válnak megkérdőjelezetté. Egy ponton meg kell értenünk és erről beszélni ma a kvantummechanika, hogy minden attól függ, ki és honnan nézi, illetve, amit látsz, az valószínűleg már nincs is ott, mire megint látod, az már nem ugyanaz. Például, mi hajlamosak vagyunk a hétköznapokban elhinni, hogy ugyanazt a fát látja mindenki az ablakból, pedig á, dehogya. A zöld szín mindenkinek másként jelenik meg, csak mivel nem

látunk a másik szemével (ma még) nem tudunk felkiáltani: jé, ezt én másként látom zöldnek! Egyik kedvenc történetem: egy indián származású nő egy konferencián elmondja Amerikában, hogy a kertváros pázsitja milyen szomorúsággal tölti el, mert egyenszíne van, míg hazájában az őserdőben, törzse tagjai a zöld színnek többszáz árnyalatát képesek meghatározni. Ez pedig egyszerűen azért van, mert gyerekkorunkban azt mondták, amit a fa lombjaként, a fű színéeként látok az „a zöld”. De hogy ki mit lát igazán, erről fogalmunk nincs. Mondjuk van sötétzöld és világoszöld, türkiz meg alma, meg smaragd, meg olaj, meg méreg zöld. Nade mennyire sötét, vagy világos, a türkiz a kékhez, vagy a zöldhöz van közelebb és melyik zöldhöz vagy kékhez, az alma az a sárgásabb vagy a zöldesebb, a fűzöld melyik fűé, a méreg melyik méreg, a smaragdnak melyik árnyalata? :) Egyszer megkérdeztem egy szintézisbarátomat, ő hogyan látja a színeket. Azt válaszolta, nem tudja elmondani, mert nem tudja, hogy én hogyan látom, és csak a két látásmód eltéréseivel tudná ezt elmagyarázni. Ime, egy testi hiányosság, ami arra készteti, hogy megértse, másként látunk, nemcsak testileg. A hiányosságaink a legnagyobb erősségeink. „Vigyázzunk, hogy életünk „Nagy Bűnét” ne hogy elhibázzuk.”(C.G.Jung) Hozott hibáink, gyengeségeink takarják a legnagyobb erősségünket. Ha ezt titkoljuk, elnyomjuk, sosem találkozunk a bennünk rejlő képességekkel. Ha szembenézünk vele, akkor megláthatjuk, mi van mögötte.

Ezzel az egészszel nincs semmi baj mindaddig, amíg nem keveredünk abba a kényszerképzetbe, hogy a valóság csakis az, amit én látok. Hosszú hónapok „vitája” pár évvel ezelőtt arról szólt, hogy valaki, aki olyan alaptermészettel született, hogy csak és kizárólag az a világ létezik, amit ő lát, a tőle eltérő világképet hülyeségnek titulálta. És hiába próbáltam elmondani neki, hogy ez csak az ő világában hülyeség, az én világomban nem az, nem értette, mert számára elképzelhetetlen a változó világkép, csak a statikus létezik, illetve, amit annak hisz. És ezzel sincs baj addig, amíg nem próbálja rámkényszeríteni a saját világát. Megpróbálta, nem jött be. Én be tudtam lépni az ő valóságába, ő nem az enyémbe.

Istennel való kapcsolatomban a legintimebb magánügy. De annak hatása már nem, mert ez teremtő erővé válik, és megteremttem az engem körülvevő valóságot. Ha szenvedélyes szeretetből teszed, annak van a legnagyobb hatalma. De ha nem szeretetből teszed, akkor is teremtész - csak annak kisebb az ereje -, mert minden emberi gondolat teremt. Itt csak az a kérdés én mit akarok. Mivel hasonló rezgésűek vannak egymás közelében (család, nemzetség, stb.) hasonló kultúrával, hatunk egymásra, ezért kisebb-nagyobb csoportszinten a valóságok összeadódnak, és ettől úgy tűnik, mintha mindenki számára látható objektív, tőlünk független valóság venne körül bennünket. De ez persze nem így van. Elég ha csak egy más kultúrából érkező valaki szemével látjuk a saját valóságunkat. Az NG levetített

egy sorozatot, amiben az óceániai, tannai őslakosok Angliával és az USA-val ismerkedtek. (Őslakosok házon kívül) Különbözté társadalmi rétegű családoknál laktak pár napot, és kommentálták a tapasztalataikat. Nagyon tanulságos volt mindkét oldalt látni és hallani. Aki teheti nézze meg, mindjárt világossá válik miről beszélek. Mindkét kultúra tagjai „furesának” és sokszor érthetetlennek tartották a másikat. Attól, hogy valami más, még létezik, létjogosultsága van, nekem pedig szabad döntésem mit választok saját élet-teremnek és nem kérdőjelezhetem meg másét.

Amikor 2001-ben szembetalálkoztam egy kérdéssel önmagamban, egész addigi valóságom darabokra tört, összeomlott. Ahogy az már eddigi írásaimból kiderült nem tudok isten nélkül élni, minden értelmetlen nélküle. Isten számomra a kereszténység Istene volt, mégpedig személyes, „misztikus” lelki tartalommal. Gyurka bácsi, Bandi bácsi, Feri bácsi gondolataival, példáikkal átfórtam, a régi nagy misztikusok útján, Avilai Teréz, Loyolai Ignác, de benne volt Thomas Merton, benne volt Free Roger, benne volt minden mai szeretet és egységelkíség. Szennvedélyesen kerestem az Isten minden arcát, ami adhatott valamit a sajátomhoz. Átéltam a Jézusélményt, ami arról szólt, hogy Isten képes eggyé válni velem, a Szentlélek élményt, ami arról szólt, hogy Isten ereje rajtam keresztül bármire képes, jóval később az Atya-élmény arról szólt, hogy szeretve vagyok, annak aki vagyok, úgy, ahogy vagyok és legvégül a Szentháromság-élményt is, ami az egy és egyéni kérdését világította meg számomra. Ezek mind a saját valóságos, belső meglátásaim voltak. Az életem alapja a keresztény istenkép volt, belül megélve. És ekkor felmerült bennem egy kérdés: ha Isten a Lét, és a Léten kívül semmi nem létezhet, akkor mi van a Sátánnal?

Egy éven keresztül nem akartam válaszolni a kérdésre, tudni tudtam, de nem akartam. És teljesen szétestem. Borzalmas kínokat éltem át, sosem tudnám elmondani, mert nem lehet és kerestem a megoldásokat kívül, de nem találtam. Csak azután találkoztam a könyvekben a válaszokkal, miután már önmagamban megtaláltam azokat. Egyszerűen ki kellett dobnom az addigi életemet, mindent, ami meghatározott, mindent, ami az életet jelentette, Istent. Azt, akivel bensőséges viszonyban éltem, aki szeretett és akit én is teljes szívemből szerettem. Utólag persze már láttam, milyen sokan mentek ezen keresztül, a misztikusok utolsó nagy kísértése, amikor azzal küzdenek, hogy nincs Isten, Aquinói Tamás, aki szalmának nevezi egész életművét és nem akar többé Istentől beszélni, stb. És ismét nem az öngyilkosság jutott eszembe, hanem eszeveszett kétségbeeséssel újra keresni kezdtem az istent, az enyémet, és nem kellett már sokáig várnom, amíg megszületett, egyre teljesebb lett, egyre jobban részemmé lett, majd összeolvadtam vele. Már képtelenségnek tartom a tőlem elkülönült istent. Ő Én és én Ő vagyok. És végre megértettem, a jézusi mondanivaló végig erről szólt, mindannyian istenek

vagyunk, isten fiai és lányai, részei és egésze, egyek és egyediek. Ezt nevezik ma a Föld minden pontján krisztus-tudatnak. És semmilyen körülmények között nem tudnám megtagadni istennel való egységemet, ha keréketörnek akkor sem, mert ez a lényegem. Nos, ma ez az én valóságom. Jól kitágult valóság, jó nagy járóka, amihez viszonyítva, szinte minden egyéb valóság a szűkebb horizonton lényegtelen, nem számít. De ez csak a kezdete valaminek, ami teljesen ismeretlen a számomra, végtelenné vált a megismerés lehetősége és óriási gyönyörűség, hogy a felfedeznivaló, a fejlődés még csak ezután kezdődik. Istenben élni a teljesség biztonsága, de ez nem a véglegesség és egyáltalán nem állandóság, hanem folytonos fejlődés és mozgás. Mindannyian tudjuk, hogy a langyos víz döngunalom, mégis hogy vagyunk rá! :)

Miután hosszú utat tettem meg, aminek minden pillanata akkor és ott igazság és valóság volt a számomra, ezért részt tudok venni bárkinek a pillanatnyi valóságában, aki megengedi ezt. De sosem vállalom részvételt - bár megértem - erőszakos kiközösítésben, semmilyen uszításban és gyűlölködésben, pártoskodásban, egyeduralmi rendszerekben. Nem is harcolok ellene, létjogosultsága van, mert létezik, csak kilépek belőle és nem engedem, hogy megkössön vagy belőlem éljen. Így ezek a rendszerek magukra maradnak, megmaradnak és maguktól elenyésznek, mert nem kapnak kívülről energiát. A gyűlölet-energia pedig nem élet-energia, ahhoz kellene az önkéntes áldozatok másfajta energiája, hogy életben maradjon. Ezt kéne egyszer megértenünk, nem szeretlenség, ha kilépünk az áldozati rendszerekből, hanem éppen ellenkezőleg. Ezzel tudjuk a leginkább megértetni, nem táplállok tovább, ha életben akarsz maradni el kell kezdened magadat élet-energiával feltölteni vagy nem maradsz életben. Lehet, hogy kegyetlenül hangzik, de ha átgondoljuk nem az, mert az életet kell táplálnunk, nem a pusztulást, mint eddig tettük. A régi típusú kapcsolatok mind energia-táplálkozási láncok. Én élek belőled, te élsz másból...lánc, lánc eszterlánc. :) Függőségek, birtoklások láncolata. Erre mondom újra és újra papagájmód, szeresd önmagad, becsüld és tiszteld önmagad, ezzel megérted mit jelent a másik megbecsülése, aki ugyanabból az isteni szövegből tevődik össze, mint te, aki ugyanazokból a szuperhúrokból áll, mint te. Ne engedd, hogy kihasználjanak, hogy megtaposanak, egyszerűen menj el onnan.

A napokban bukkantam rá Voltaire egyik mondására. "Nem értek egyet azzal, amit mondasz, de életem végéig harcolni fogok azért, hogy mondhasd." Hogy szabadon kifejezhess, azt aki te vagy. De azt nem fogom megengedni, hogy rámkényszerítsd a te nézeteidet, és én sem teszem ezt veled. :) Ha mindannyian képesek lennénk erre, az maga lenne a Paradicsom.

Ahhoz, hogy megszabaduljunk a korlátozó hiedelemrendszereinktől, nagyon ébernek és tudatosnak kell lennünk. Amikor kijelentjük valamiről, hogy „ez

így van”, akkor azért álljunk távolabb, és kérdezzük meg, na de miért van így? Nem lehetne akár az ellenkezője is? Amikor túljutottam a krízis nehezen, megtanultam, hogy mindig kell egy esélyt adni annak, hogy valami lehet más is, mint aminek én látom, tapasztalom. Így nem záródik a gondolkodásom rendszerré, mindig lesz egy kiskapu. Ekkor kezdtem a hiedelemrendszereimet fejreállítani, de ezt sem tartom betonban. Ma mindenről azt gondolom, lehet hogy pillanatnyilag így látom, de egyáltalán nem vagyok biztos abban, hogy holnap is így fogom látni. Anyukám hányta egyszer szememre, hogy én mindig mást mondok. Nevettem. Szomorú lenne, ha 20 évesen ugyanazt mondanám, mint 10 évesen, vagy 40 évesen gondolkodnék a 20 éves szintemen. Bár az is igaz, hogy miközben selejteztam elmúlt életem naplóit, írásait, jöcskán találtam olyan részleteket 30 évvel ezelőtről, amik ma is megállják a helyüket, csak közben futottam húsz kört és ezek elmélyültek. Vagy az általam - nagyon idejétmúlt gondolataim miatt - sokszor megmosolygott idős ismerősöm mondata jut eszembe: öregkorára az ember már azt is el tudja fogadni, amivel nem ért egyet. Vagy szintén egy hasonló korú ismerős mondata: kár, hogy csak idős korunkra bölcsülünk meg. Na de biztos, hogy ezzel a bölcsüléssel, elfogadással meg kell várunk a halál előtti pillanatot? Persze hogy nem. Mert nem kell mindent tapasztalatból megtanulni, használhatom az intuiciómat is, feloldhatom a korlátozó hiedelmeimet is.

Az a legnagyobb bajunk, hogy mindent statikusan szeretünk látni, pedig ha ezt a hiedelemrendszert is felszámoljuk, és átlépünk egy másik, dinamikus, folyton-folyvást változó hiedelemrendszerre, megszüntetjük a belső merevségünket és más valóságot látunk. Szoktam mondogatni, nézd meg a dolgot tudatosan és nyitottan hússzor, meg fogsz lepődni. Az első ránézésem még a te saját, abszolút előfeltételezésednek megfelelő. A többi már a hozzáállásod megváltoztatásának az eredménye. Az észleléseid megváltoztatják azt, amit nézel, és megváltoztatnak téged. A következő észlelés már nem lehet ugyanaz. Mi mégis az első észlelésnek hiszünk. A második és többi ránézésünk hozza magával idővel a bölcsülésünket, mert ha nem tudatosan teszem ezt, akkor is megtörténik. De ha tudatosan teszem, akkor akár elsőblikkre is menni fog. A hozzáállásnak semlegesnek, előfeltételezés nélkülinek kéne lennie. Megdöbbenő tapasztalatom volt egy éber pillanatomban. Mentem az utcán, és elkezdtem hallani az agyamban lévő folyamatos susogást, azt amit addig sosem vettem észre, azt hittem, hogy csak szemlélődöm. Valahogy így: „anyám, hogy lehet valaki ilyen ápolatlan”, „miért öltözik ez ilyen szörnyen”, „rémítő a csoszogó járása ebben a korban”, „miért nem mondja meg neki valaki, hogy a smink csak felerősíti a ráncait” stb... Öt perc alatt, cirka ötven megítélő mondat zajlott az agyamban, nem tudatosodva. Teljesen elrémültem. Ugyanakkor ha szóba álltam volna az illetővel, ez eszembe sem jut. Igenám, de akkor ez már befolyásolt volna abban, hogyan állok vele szóba, csak

éppen nem jöttem volna rá. Ránézünk valakire vagy valamire és hopp, már skatulya. :) Vegyük észre, hogy igenis skatulyákban gondolkozunk, olyan skatulyákban, ami az elménkben rögzült. Ezért szorgalmazzuk, hogy olvass, ezért szorgalmazzuk, hogy imádkozz vagy meditálj, mert ezek segítenének a rögzülést feloldani. De ha csak olyan gondolatokat olvasol, ami rezonál veled, akkor semmire nem jutsz. Nyíri prof. kedvenc mondása volt, nagyon belémvésődött, az a könyv, amit első olvasásra megértesz, nem érdemli meg, hogy elolvasd. Mert azt már tudod. Az csak arra jó, hogy berögzítsen, aláideologizálja az addig is vallott nézeteidet. :) Persze ez egy kicsit sarkított, mert miután rájövök valamire és ezután olvasom, hogy mások is rájöttek erre, ez erőt ad, hogy tovább lépjek. Ám nem fogom másodszor is elolvasni, mert minek. Azzal már rögzítenék, időt és energiát pocskolnék. Egyetlen olyan könyvem van, amit harminc év alatt már rongyosra olvastam, és még mindig nem értem, Heisenberg A rész és az egész-e. Ha elegendem van mindenből, túlfáradtam, ezt veszem a kezembe. Tudom, rám jellemzően, ez sem normális. Na bumm, ettől én még élvezhetem. :) Tíz éves koromtól vonz és lenyűgöz ez a világ, amióta először hallottam az atomokról.

Hiedelemrendszereink eszközök a valóság megismeréséhez, de tegyük lehetővé, hogy változhassanak. Legyünk tudatában eszköz voltoknak, használjuk bátran, mint egy szerszámkészletet! Mi teremtjük őket, bármikor megváltoztathatjuk, sőt el is kéne engednünk, amint megteremtettük, mert csak így lehetünk biztosak abban, hogy nem leszünk saját hiedelmeink rabszolgája.

GARAYANDRÁS

A HÉT GEREZD

BEVEZET (0.)

Az idej KVT nagyon impozáns volt. A Bokor tenni vágyása, egysége mutatkozott meg. Felmutattunk egy jövőképet, melyre a Bokor Gyurka bácsi után korszakának élete felfűzhető, mely mozgásban tartja és új utakra viszi.

Tudjuk azt is a lelkesedések - még nálunk is - hamar elülnek és visszatérve a napi rutinhoz rádöbbenünk, hogy nincs erre sem időnk és talán kedvünk sem. Hiszen elég a család, a közösség, a napi megélhetés gondja-baja és különben is sír a gyerek, kicsi a lakás és kaparni kell a munkahelyen, mert pótolható vagyok. És a dolog visszatér egy olyan kerékvágásba, amit ugyan megszoktunk és jól érezzük magunkat benne, de már olyan mély, hogy nem is látunk ki belőle.

Így összefoglaltam magam számára, hogy mit is látok a hat témában gondot, örömet, kihívást, izgalmat, felfedezni vágyást és megfejeltem még egy praktikussal, az önfenntartással. Hiszen ez is a húsunkba vág, és az előző hattal egy csomag. Persze ez

az én látásom, ahogy a világot és a kihívásait látom. Mert tudomásul kell venni, jó néhány régi gondolat, hit, forma ma már nem működik és a kihívások is mások. A szeretetnek egy bonyolultabb világban kell utat törni. És ezt nagyon kevesen csinálják. Viszont mi igen. Elszánással, hittel, áldozattal. Minden elgondolkodás erről hozzájárul a jó megoldásokhoz. Hiszen kétféle vonzás hatalmában élünk. Légy önfeláldozó és ugyanakkor boldog. Hogy lehet ezt ösz- szebékíteni.

Valamiben hatról ötre kell lépünk, de van egy ígéretünk az egyről a százra. Hogyan is van/lehet együtt ez a látszólag két ellentétes mozgás. Erre kell ma gombot varrnunk. Egyénileg, közösségileg, elméletben és gyakorlatban.

LELKI ÉLET (1.)

A megszokott vallásosságban a lelkiélet megadott keretek között zajlik. Hiszen ott minden elég leegyszerűsített: stabil és határozott istenkép és emberi önkép is egyértelmű. A tudattartalmakat megvisszatükrözi az imánk, ahol, Louis Evelyvel szólva: „kicsit megváltva és kicsit elveszve érezzük magunkat”. Ha az isten- és emberképet tovább árnyaljuk, a lelkiélet begyakorolt fogódzkodói már kevésbé működnek. Hiszen ki az Isten, akit megszólított és „mire való” és ki vagyok én valójában. Így ebből az elbizonytalanodásból csak az emel ki bennünket, ha ezt a két képet nagyon határozottan újraszabáljuk a már felismert igazságaink, sőt tapasztalataink fényében.

Az alapkiindulás az, hogy Isten önközlése és ígéretei igazak. És ez az igazság bebizonyosodik a mi életünkben. Ezért az embernek át kell lépni a „ha látom, hiszem” világából a „ha hiszem, látom” világába. Ez azt jelenti, hogy feltételezzük, hogy valami van és keressük annak megnyilvánulásait az életünkben. Feltételezzük, hogy Isten gondoskodik rólunk és a velünk történeteket visszavezetjük az ő gondoskodására. Isten az ígéreteit felénk teljesíteni akarja és ha ráhangolódunk az ő hullámhosszára az ígéreteit bevonzzuk a saját életünkbe.

Az ima így nem csupán a nap keretezését adó, erőgyűjtő- sokszor csak terápiás - eszköz lesz, hanem a hála és a tapasztalat erőterében mozgó folyamatos párbeszéd. „Isten imádkozik bennünk” - mondták régen a lelkiélet mesterei. Aztán, hogy ez az ima valójában hol folyik: egy tőlünk független objektív valóság (Isten) és az én között, vagy az én önmaga isteni részével van folyamatos párbeszédbe, újabb elágazási ponthoz vezet. Hiszen az utóbbi hite olyan belső utazásokra indítja az embert, melyek a meditáció eszközeivel járhatóknak bizonyulnak. A meditáció alatt nem feltétlenül a ma divatos keleti megközelítés lehetséges. Sőt! A nyugati és keleti kereszténység folyamatosan hordozta ennek lehetőségét, és az egy másik történet, hogy mindez hogyan vált a kevés beavatott titkává és miért elégedett meg az Egyház a „két Üdvöz- légy, három Miatyánk” követelményével. Ez a belső utazás és párbeszéd a lelkiélet megújulásának új útja, hol egy felfedező izgalmával vághatunk neki annak a kirándulásnak, mely